

Radostínský ZPRAVODAJ

ČÍSLO 192 - ČERVEN 2015

vydaný u příležitosti oslav 650. výročí první písemné zmínky o obci Radostín nad Oslavou

Radostínský znak vznikl zřejmě z pečeti s erbem vrchnosti, pánů z Lomnice, kteří panství vlastnili v letech 1390-1404 a 1477-1529. Měli ve svém erbu černé křídlo na stříbrném štítě. Po nich přijal Radostín sedm orlích per ve sponě, které připomínaly křídlo. Radostínský znak má tedy ve žluté obloukové sponě křídlo ze sedmi černých vějířovitě rozložených orlích per a to na bílém štítě. Byl používán ještě na razítku z období první republiky. Do jeho opisu vložila obec podle nejstarší pečeti letopočet 1618.

Vzpomínky na Radostín k jeho 650. výročí

Z historického hlediska je 30 let krátká doba, zvláště v porovnání s 650. výročím, které v této době, naši milí Radostínští, právě slavíte. Říkáme „milí Radostínští“, protože jsme oněch zmiňovaných 30 let, od listopadu 1960 do srpna 1990 prožili v Radostíně s vámi a stále se za Radostínáky považujeme.

Přestože už 25 roků v Radostíně nebydlíme, často vzpomínáme. Na školu a její proměny, přístavby a dostavby, modernizaci, na školní výlety, vědomostní i sportovní soutěže, Partyzánský samopal i bramborové brigády, na všechny ty generace žáků, které jsme za těch 30 let poznali, učili a z nichž mnozí se stali našimi přáteli i milými sousedy. V mnoha případech jsme učili děti našich bývalých žáků. Měli jsme velké štěstí, že žáci byli tehdy v naprosté většině slušní, vstřícní, šikovní i nadaní. Je pro nás velkým potěšením a uznáním, že se řada z nich i po letech k nám srdečně hlásí, že je potkáváme jako lékaře a sestry v nemoc-

nicích, na mnoha úřadech, v obchodech, za volanty aut, autobusů i jako svoje nástupce ve sborově radostínské školy.

Vzpomínáme na všechny kolegy, se kterými jsme učili, zvláště na ty první, kteří nás tak vlídně přijali a dnes už nejsou mezi námi - Miloše Krejsku, Františka Vondráka, Josefa Vališe, Marii Nedomanskou, Marii Vondrákovou, Schwamenhoferovy. Ale také na veřejnou činnost v komisích obce, založení fotbalového oddílu, budování hřiště a kabin, úpravy v kulturním době, ochotnické divadlo, na které pravidelně za Becheráčkem jezdíme. Krásné radostínské okolí - rybníky Jedlejš a Kotlasák, lesní cesta přes Boroviny, vyhlídka na Radostín od vodojemu je i dnes cílem našich výletů.

Radostín zkrátka je a zůstane místem našeho mládí, seznámení, nádherných roků dětství našich dětí, které sem s námi i se svými rodinami jezdí na poutě, na divadla, srazy se spolužáky, výlety i fotbal. Zde žijí naši přátelé a bývalí žáci, sem se vždy rádi vracíme.

*bývalá mateřská škola asi rok 1970,
dnes obecní úřad*

Jubilantovi se sluší popřát a tak si stoupáme do řady gratulantů i my. Přejeme do dalších let Radostínu nad Oslavou, jeho občanům, pracovitému vedení a zastupitelstvu obce, sportovcům

i divadelníkům hodně elánu, nápadů i úspěchů v rozvoji vašeho krásného městečka.

**Jasna a Jiří Novotní,
učitelé a Radostínáci v letech
1960 - 1990**

Radostínské kukátko do druhé poloviny 20. století

V současné době se prý lidský život prodloužil u mužů průměrně na 78 a u žen na 82 let. Doputuje-li člověk k tomuto milníku a ohlédne se na uplynulá léta, uvidí životní cestu plnou zákrutů, zastavení a vzpomínek.

K mým nejstarším vzpomínkám patří 15. březen 1939. Hustě sněžilo. Venku se zastavují ti, kteří slyšeli poslední zprávy v rádiu. Od úst k ústům se šíří nepochopitelná zvěst: „Hitler je v Praze. Německo nás obsadilo. Co s námi bude dál?“ Protektorát Čechy a Morava zní mladé generaci jako prázdný pojem. Tolik se toho pak změnilo. Zavedení pověstného německého pořádku nedalo na sebe dlouho čekat. Plno předpisů a zákazů. Každé hospodářství mělo předepsaný přesný počet kusů domácího zvířectva. Byly určeny povinné dodávky masa, vajec, mléka a obilí. Domácí porážka byla možná jen na povolení jednou za rok. Zabíjačka načerno znamenala velké riziko pokut. Dodržování předpisů se často kontrolovalo. Byl zaveden přidělový systém. Nakupovat na lístky bylo možné pouze omezené množství nejen potravin, ale i cigaret, textilu a jiného zboží. Zákaz shromažďování. Hlavně mladým lidem chybí možnost si zatančit, jen občas se toho odváží u někoho ve stodole při harmonice. Večer je ve vsi tma, protože okna musí být zatemněna kvůli nebezpečí bombardování.

I u nás však pracuje protinacistické hnutí Přísně utajovanou skupinu Obrana národa vede v Radostíně místní pan řídící Albín Mikunda, který měl velké zásluhy na zřízení Městské školy. Němci věnovali podzemnímu hnutí bedlivou pozornost, a tak jednoho jarního dne roku 1942 přijíždí během dopoledního vyučování gestapo (nacistická policie) a pana řídícího odvádějí. Již se nevrátil, v červnu téhož roku byl v Brně popraven. Další obětí byl An-

tonín Pavlas a jeho synovec Josef. Jejich pomník nám navždy bude připomínat, že přinesli obětí nejvyšší.

Další výrazná vzpomínka. Je konec války. Jsou obavy z bombardování. Uvažuje se o vybudování společného krytu v Motrtejších (počeštěná podoba Mutter Teich – matčin rybník). Hluboký úvoz, který tehdy byl v místech, kde nyní končí nová zástavba, měl sloužit jako úkryt pro obyvatele. Od tohoto záměru se nakonec upustilo a většina domácností si připravovala k tomuto účelu vlastní sklep. Měli jsme štěstí, bomby nás minuly.

Od soboty 5. května, kdy vypuklo v Praze povstání, vysílal rozhlas neustále volání o pomoc. Během 8. a 9. května se všude valí ustupující německé vojsko. Z opačné strany postupují rumunští vojáci, někteří dokonce v Radostíně přenocovali v domácnostech. Německá vojska se snažila co nejrychleji dostat se na západ, ale hlavní tah na Ostrov byl přecpaný, a tak Němci prchli i přes Pavlov a Kotlasy. Vznikl chaos. Silnice plné tanků, obrněných vozidel, nákladních automobilů a koňských povozů. Prchající jsou pronásledováni ze vzduchu ruskými letouny. A pak přišel čtvrtek 10. května 1945, kdy se Radostín konečně dočkal osvobození.

Přijíždějí první ruadoarmějci, lidé mávají, pan učitel Hanousek stojí na místě dnešního vchodu do prodejny COOP a volá rusky – Zdravstvujtě. Do všeobecného nadšení přichází smutná zpráva, že na Záseckém kopci byl německým vojákem zastřelen de-věťadvacetiletý statkářský syn Josef Skalka. Krásněves měla ještě další obět, ve Velkém Meziříčí byl Němci v posledních dnech války popraven třiadvacetiletý František Kozel.

Část místních obyvatel dojíždí po válce za zaměstnáním do továren ve Žďáru a do Velkého Meziříčí, jsou to tzv. kovozemědělci. Ostatní pracují doma na vlast-

ních hospodářstvích. Povinné dodávky obilí, mléka a vajec jsou hlavně po roce 1948 stupňovány, zejména u větších hospodářství. Vyhrocuje se třídní boj. Za nesplnění předepsaných kvót jsou „nepřátelé socialismu“ pokutováni a trestáni vězením. Dokonce i vystěhováním z rodiných statků. Pro mladou generaci je dnes těžko představitelné, že škrtnutím pera může někdo naprosto neviný přijít o všechno, může být vyhozen ze zaměstnání (hlavně učitelé) a mladí nemohou studovat – i ti nej-schopnější. A přece se tak dělo, hlavně v padesátých letech.

Venkov čekaly velké změny. Pamatuji se, že někdy v roce 1950, ještě v době soukromého hospodaření, objednal o žních můj bratr Josef z Traktorové stanice ve Velkém Meziříčí kombajn na pokosení žita. Byl to první kombajn na zdejších polích. Někteří hospodáři kritizovali vysoké strniště, jejich „plácačky“ sekly lépe. K domu ale byli potřeba další pomocníci na odebírání pokoseného. Úkolem nás dětí bylo děláni povřísel, na které se „hrstě“ kladly. Pak se svázaly snopy, stavěly do panáků a po vyschnutí se svezly do stodoly, kde čekaly do zimy na vymlácení. Našel by se dnes někdo na takovou práci? Podobné to bylo s vybavením domácností. V době mého dětství veškerá maminka technika při praní

prádla byly necky a valcha.

V roce 1953 proběhla měnová reforma. Bylo to začátkem května, na kvetoucí stromy napadlo asi deset centimetrů sněhu. Staré peníze přestaly ze dne na den platit. Každý si mohl vyměnit tři sta korun v poměru 1:5 za nové, další peníze a vklady pouze v poměru 1:50. Uložené peníze se změnilly v tzv. vázané vklady, jejichž výběr byl možný jen na zvláštní povolení. Vzpomínám si, že na Ostravsku, kde jsem v té době působila, si přišla stará paní před komisí vyměnit peníze. Přinesla plnou aktovku starých papírových bankovek a odnášela si v peněženke pár stokorun.

Dnes po sametové revoluci si mladí lidé mohou plnit svoje plány. Studují, poznávají cizí země a obohacují se kulturně. Dnešní mladá generace má větší rozhled, je vstřícnější a otevřenější. Důkaz? Nedávno se v novinách objevila potěšitelná zpráva, že naše radostínská sportovkyně Jitka Křížová poběží maratón na Velké čínské zdi. Ale nejen to. Svoje běžecké schopnosti nezištně uplatňuje jako doprovod nevidomých sportovců.

A co my? Náš dnešní standard – naše mobily, internet, auta ... Není důležitější, jestli si budeme tisknout ruce v přátelství a vzájemné pomoci, nebo je budeme proti sobě zvedat v nepřátelství a v boji?

Rodačka Anna, 82 let

Ze vzpomínek radostínského rodáka (nar. 1915), Praha 6. 4. 2011

V době mé školní docházky v letech 1921 – 1929 byl na radostínské škole řídícím pan učitel Divíšek. Byl menší postavy, velice pohyblivý a byl přísný, ale spravedlivý. Jeho velkou zálibou bylo vycpávání malých ptáčků i jiných živočichů. Umístoval je v prosklených skříních ve třídách.

Jeho další zálibou bylo divadlo. Hrával divadlo s dětmi ve škole a režíroval i

jedny z prvních představení pro dospělé. Pamatuji se, že divadlem žila celá škola – vyráběli jsme různé květiny z papíru, cukroví z hlíny a podobně. Na jedno představení bylo pozváno

i panstvo ze zámku ve Velkém Meziříčí. Hrál se v hostinci u Vašků. Městečko bylo tenkrát zaplněno kočáry /auta tehdy ještě nebyla/ a divadlo prý mělo u panstva veliký úspěch.

Pan řídící Divíšek dbal také na dobrou pověst školy. Pamatuji se, že vždycky o Božím Těle čekal v předsíni kostela na nás kluky a šel s námi do kostela a hlídal pořádek /i když byl pravděpodobně nevěřící/.

Dobře si rozuměl s panem učitelem Skalkou – říkalo se, že tito dva pozvedli školu v Radostíně na vysokou úroveň.

Nemohu však zapomenou na ostatní učitele – pana učitele Bartuška, slečnu uč. Dvořákovou, slečnu uč. Gotlibovou a slečnu uč. Mičánkovou.

Všichni zůstali v mém srdci a všechno to je v mých živých vzpomínkách. VŽDYŤ JE TO OD NÁS Z RADOSTÍNA.

Alois Řezníček

Vyznání

Přestože nepatřím ještě mezi moudré pamětníky, dovoluji jsem si napsat vyznání.

Místo, do kterého se člověk narodí, si nevybíráme. Přesto nás formuje, ovlivňuje naše smýšlení, zanechává v nás hlubokou brázdu. Ať v životě jdeme kamkoli, neseme si s se-

bou tu barevnou i voňavou mozaiku dojmů, obrazů, příběhů, vzpomínek. Nejednou nám vytane na mysl vzpomínka na úsměv či káravý pohled našich blízkých, na písťalku z proutku, na písničku linoucí se z babiččiny světnice nebo na vůni uloupené růže z parku na městečku.

PAMĚTI – Miloslav Milostný

Škola

V Radostíně byla trojtřídní škola. Budova stará, tlustých zdí a malých oken. Střecha byla pokryta černou břidlicí. Jen věž a škola měly tuto krytinu.

V přízemí byla uprostřed chodba, průchodná na dvůr. Po pravé straně byla světnice, náš to byt. Vedle tmavá místnost, říkali jsme jí „pod schodama“, na jejímž konci bylo půl okna ze schodiště a tam již bylo světlo. Tam naši krmili husy. Také tam měl bratr pověšenou skříňku s dlátky, kleštěmi, pilníky, hoblíky a jinými nástroji, které jsem si v jeho nepřítomnosti vypůjčoval a špatně vracel.

Vedle tohoto podschodí byly schody do horních učeben. Schody příkré a bez postranních držadel. A jak uměli kluci po nich utíkat! Zvláště po ukončení vyučování. To býval let!

Vzadu za schody a podschodím byl chlév pro kozy, přístupný vchodem ze dvora. Mívali jsme někdy až tři kozy, mléka bylo dost.

Maminka mi nosila ráno do postýlky hrníček čerstvě nadojeného mléka. To byla pohoda!

Po levé straně chodby byla malá první třída a za ní naše kuchyň. Na chodbě stály tři almary a „štanď“ s vodou.

Nahoře v prvním poschodí

A mnohem, mnohem víc....

Někteří z nás jsou nezaslouženě šťastlivci, kteří zůstávají v rodné víscce po celý život. Připomínáme pak stromy, jejichž kořeny se noří hloub a ještě pevněji vrůstají v rodnou půdu a jejichž větve se mohou rozkošatit směrem k obloze a ve svitu slunce i měsíce ševelit děkovnou píseň za krásu, jež nás obklopuje.

Radostín je opravdu krásný. Můžete si vybrat, z které strany se jím chcete kochat. Stačí si vyjít k vodojemu a máte jej jako na dlani, s dominantou bílé věže s červenou krytinou. V tom okamžiku pocítíte touhu roztáhnout křídla a snést se dolů, zakroužit kolem městečka, pak se rozletět ke

Třem křížům nebo k temnému Jedlejšku, zkontrolovat zrcátka rybníčků mezi poli

i Boroviny a pak zase na druhou stranu, nad řekou Oslavou se osvěžit vlahým vánkem, vystoupat nad Lumperek, okusit trochu tajemnou atmosféru lesa v Dlouhé ... Těch kouzelných zákoutí je tolik, že slovy nelze vypovědět!

Vše plyne. Jako nezastavíte vodu v řece, nemůžete zadržet plynutí lidského času. Za 650 let se v Radostíně vystřídalo mnoho jmen i osudů. Změnily se podmínky, domy, oblečení, ale lidé stejně jako dřív pracují, sní, milují se, vychovávají děti i pohřbívají své milované.

Kéž to tak zůstane.

Věra Ochránová

byly dvě třídy a malá světnička, do níž byl vchod ze druhé třídy. Ta světnička neměla komín, nedala se vytápět. V ní byly schovány nepotřebné věci. Tam spával bratr Bohuslav, když přišel na prázdniny nebo na svátky domů . Když to bylo v zimě, přetahoval postel do třídy.

Na podzim jsme do světničky dávali ovoce a také kadlátko, která jsme v zahradě neměli a jichž jsme fasůvku od obchodníků, projíždějících Radostínem, každoročně kupovali. Fasůvka byla dřevěná nádoba na kadlátko, asi jako dlouhá putýnka. Ovoce jsme rozkládali na slámu, rozloženou po podlaze světničky.

V rohu stála skříň a na ní byla naše skrovná knihovna. Kniha jsme měli velmi málo a to jen ty, co moji dva starší bratři jako studenti si koupili.

Do školy jsme první chodili jen odpoledne. Třída byla malá a vyučovalo se odpoledne druhé oddělení a odpoledne prvé. Když pak v polovině dubna dostali ve III. třídě úlevy, nastěhovali jsme se nahoru do III. třídy a chodili jsme již do koce školního roku po celý den do školy. Ve

III. třídě po odchodu úleváků zbylo jen málo žáků a pro ty naše malá třída stačila.

Pamatuji se, jak jsme podle šišek, kaštanů a ořechů počítali. Čtení jsme se učili hláskovací metodou. Skládali jsme hromadně písmenka ve slabiky a slabiky nakonec ve slova.

foto školy asi z roku 1970 a dnes

Pošta

Pokud pamatuji, měl poštu první žid Zesil, který měl těž šenk /hospodu a kořalnu/ a svou palírnu lihu. Když nahlabal v Radostíně dost peněz, odstěhoval se do Vídně.

Nabídl poštu tatínkovi, Žid mu ukázal, jak se co zapisuje a poštu přestěhovali k nám.

Bylo toho velmi málo. Několik knih, náručí tiskopisů, úřední decimálka na vážení balíků, plechové označení úřadu s dvouhlavým, černým orlem: K.K. Postamt – C.K. Poštovní úřad, dlouhý pult na zeď na knihy, fochy na třídění pošty a konečně schránka na dopisy. Tu přibíl tatínek venku, před dveře do školy, ale dlouho tam nezůstala. Když přšelo, teklo do ní, dopisy se rozlepovaly, plavající ve vodě. Bratr Vilém později prořízl vchodové dveře do školy, dovnitř dal schránku a venku byl jen otvor, chráněný pohyblivým víčkem.

Tatínek potom dělal zkoušku. Byla jen formální, musela dobře dopadnout. Moc toho nevěděl, praxi žádnou. Ví, že z počátku posílal měsíční účty do Medřiče, aby mu s nimi pomohli a poradili.

V rohu naší světnice u prvního okna byla poštovní úřadovna. Byla ubohá, v dnešních dobách nemyslitelná. Stolek, který se ani nezamykal, to byla pokladna. Tam se dávaly peníze za známky, poplatky za balíky, vložené peníze. Všecko v hromadě. Drobné peníze byly ve dvou krabičkách od cigaret. Větší peníze se strkaly do zadních přihrádek, papírové se kladly vzadu pod krabičku. Nevítané peníze, s kterými se pospíchalo, aby byly brzy pryč, byly zlaté peníze. Jaká to ironie proti dnešku!

Z poštovní pokladny jsme vybírali podle potřeby. Když se šlo ku kupci, bralo se ze stolku. Na konci měsíce, když tatínek

dělal měsíční účty a odrazil od toho měsíční plat, kolikrát ještě doplácel do pokladny. To se zlobival že mu tam nemáme „do toho lézt“. A ono to bylo tak po ruce.

Ale tak dlouho se chodí se džbánem pro vodu, až se ucho utrhne. Přijel jednou z nenadání poštovní komisař na revizi a pokladna nebyla v pořádku. Dělal rámus a hrozil odejmutím pošty. Tatínek dostal výtku a od té doby jsme měli poštovní pokladnu v patřičné vážnosti. To znamenalo: Co se odtud za dne „vypůjčilo“, večer se tam zase „odvedlo“.

Na stole byla různá razítka, inkoust a vedle posejpatko, předchůdce pijavého papíru. Ten se již tehdy používal, ačkoliv i posejpatka se hojně užívalo. Vzpomínám na tlusté písmo starých lidí, psané těžkou rukou. Pero po podepsání čistili o vlasy, kaňky slizovali jazykem.

Na stěně k oknu visely přihrádky na roztríděnou poštu. Nahoře čtyři pro Kněževy, Krásňovy, Pavlov a Znetínek, dole pro Zahradiště a vedle pro poštu, která se odesílala. Ve spodních přihrádkách byly nálepky, recepty, lepidlo a jiné potřeby. Pod tím dole byla erární váha na balíky.

Listonoši, čili jak se říkalo, posli, byli dva: Zpodstrání Prokop a z uličky jednoruký Jebavý. Strídali se v docházce do města /Medřiče/ pro poštu.

Cesty do Mezříče byly vyčerpávající a s přibýváním novin, dopisů i balíků nemohli listonoši donášku zvládnout. Když nejel nikdo do města, ležely balíky i týden ve městě. Když je někdo dovezl, chtěl od nich zaplatit. Byl to stav neudržitelný. Počalo se jednat o jízdní poštu. Jednání vedlo k cíli, jízdní pošta byla povolena a dostal ji rolník Večeřa, po domě Šupka.

Velikonoční škrkání

Nejvábnější ze všeho pro nás hochy bylo „škrkání“. Již o Květné neděli sepisoval si samozvaný kapitán, nejstarší kluk, svá družstva. Rozděloval je na proudy, určoval do kterých ulic a uliček půjdou, aby se všechny části Radostína dozvěděly, že je poledne nebo klekání.

Na Zelený čtvrtek bylo první škrkání. Sraz býval na konci ulice u Farského rybníka. Tam vždy kapitán konal přehlídku, vyvolával jména a nepřítomným dělal čárky. Měl-li kdo tři vynechávky, vyloučil se z dalšího škrkání a tím ovšem i z odměn, získaných vybíráním dům od domu na Bílou sobotu.

Tedy od Farského rybníka se vyrazilo. Vpředu šli ti, kteří měli největší škrkačky, jimiž natropili nejvíce hřmotu. Vzpomínám si jednou dokonce na takového obra škrkače na způsob trakaře. Hoch jel s ním po zemi a budil tím všude pozornost. Pak šel proud malých škrkaček, po obou stranách šli hoši s klapáčkami a vzadu, to byl plebs, totiž ti nejmenší,

s kterými se nepočítalo, které jsme cestou ztráceli. Oni celou dráhu neprošli, jen jako ocásek vzadu cupitali, pokud je nohy nebolely. Kapitán chodil po boku proudu, přehlížeje a občas urovnáváje své hřmotící vojsko.

A teď doprovod toho škrkání. To bylo radostínské unikum. Celý houf jednohlasně doprovázel škrkání: Zvoníme, zvoníme

pó-le-dne, zvoníme, zvoníme pó-le-dne! A pořád dokola, celou cestu až ke konečné chalupě. Čím kdo víc škrkal a zpíval, tím měl větší oko u kapitána. Večer se škrkalo: Zvoníme, zvoníme klé-ká-ní, zvoníme, zvoníme klé-ká-ní!

Před farou se celý proud rozdělil na tři proudy. Jeden šel dolů k Mulkovým a uličkou k Haluškovým, druhý městečkem a uličkou k Filipovým a třetí po horní

straně městečka a pod strání k Švomovým.

Na Bílou sobotu se chodilo po kostele škrkat dům od domu a za hlučného zpívání: Na Jidáše vyzváníme se vybíraly příspěvky za škrkání. Peněžité příspěvky vybíral kapitán, vajíčka a buchty jeden z kluků, který nosil koš. Tentokrát chodila celá společnost pohromadě. Ukončení bývalo u Švomova mlýna, kdež se kolo i dělení.

Vánoční zvyky

O Vánocích na Štědrý den chodili pastýři po městečku s betlémem a troubili na roh. Za betlém sloužila malá bednička s otevřenou přední stěnou. Byla zavěšena motouzem na krku, opřena jsouc vpředu na těle. Uvnitř byly figurky a nahoře pracně zhotovená došková střecha. Muži přestrojeni za pastýře chodívali dům od domu zvěstující, že se narodil Kristus Pán. Pastýři byli velmi sympatičtí, protože nikdy nic nevybírali. Škoda, že tento starodávný zvyk úplně vymizel.

Na Štěpána jsem chodil k známým rodinám na koledu. Za vykonanou produkci v sólovém zpěvu jsem si přinesl domů oříšky, jablíčka a také nějaký krejcar.

Když jsem byl již větší, zbuntoval jsem tři krále. Dva chlapi Grubrovi a já jsme tvořili trio, obdiv a touhu budící u ostatních kluků. Však nás doprovázel celý houf, který venku

před stavením čekal, zatímco my jsme uvnitř předváděli naše kejkle. Na to metání, zpívání, klekání a padání na zem jsme měli u nás několik zkoušek, aby vše bezvadně šlo. Měli jsme i plechůvku – kadidelnici na třech drátcích s rozžhaveným uhlím. Smrdělo to sice hodně, ale také hodně kouřilo.

Oblékali jsme se u nás. Měl jsem tatínkovu dlouhou košili, hodně pod kolena. Však jsem ji přines celou uplouhanou a mokrou. Na hlavě jsem měl zlacenou korunu, tj. polepenou zlatým papírem. Druhý král nesl nezbytný košík na milodary. Pepík byl ten „černej vzadu, co vystrkoval na nás bradu“. Opálený, černý obličej vykouznil viksem na boty. Pepík, jako ministrant, uměl dobře zacházeti s naší kadidelnicí, táhl se stále vzadu a budil všeobecnou pozornost.

Měli jsme již prvé rozpaky a trému dávno za sebou, když

jsme došli k faře. Odvážili jsme se s naším uměním i před pana děkana. Byl nám sice znám jako stará držgrešle a věděli jsme, že takové žebravé návštěvy jako koleda a tři krále nemá rád, ale přece jsme faru navštívili. Pan děkan nás pozorně sledoval při našem výkonu, moc se mu to líbilo. Když jsme skončili, pochválil nás: „Chlapci, vy jste to krásně zazpívali a předvedli.

Prosím vás, udělejte mi to ještě jednou!“ Oči nám radostí zasvítily a s chutí jsme celé „My tři králové jdeme k vám“ opakovali. Po skončení šel nahoru pro odměnu. Povídám kamarádům: „Kluci tady bude jistě šesták!“ Pan děkan se vrátil a dal nám každému – po jednom ořechu! Svítící oči se stáhly v olejová blikátka a samým překvapením jsme zapomněli poděkovat.

dodržování tradic – masopust

Mnoho našich občanů se sdružuje do občanských spolků a sdružení, která vykazují velkou aktivitu. Těmi nejaktivnějšími s největší členskou základnou jsou: Sdružení dobrovolných hasičů

a Tělovýchovná jednota Sokol. Je to právě tělovýchovná jednota, která zaštiťuje během celého roku

sportování všech věkových kategorií mužů i žen v Radostíně. Dalšími spolky jsou: „Becheráček“, Koproretina, Myslivost, Včelaři, Český zahrádkářský svaz, Tvořivé večery nebo místní harmonikáři. Přirozenou součástí života velké části místních občanů je také místní farnost.

rok 1938 výstavba lidového domu

Ochotnické divadlo

Ochotnické divadlo má v obci bohatou, dlouholetou tradici. V roce 2011 oslavilo sté výročí trvání a za tu dobu až dosud bylo odehráno 115 zjistiitelných titulů, některé i opakovaně.

Současný soubor funguje téměř ve stejném složení od roku 1995 a od roku 2002 působí pod názvem BECHERÁČEK. Má 25 členů, nacvičuje každý rok jiný titul. Letos to byla pohádka „Drak Dynamit a princezna Žofinka“.

Kromě divadelních představení pořádají ochotníci pravidelně také maškarní plesy a poslední dva roky i úspěšně „Radostínskou lávku a neckyádu“.

Mimo to spolupracují s dobrovolnými hasiči při masopustním průvodu, s TJ Sokolem při pořádání „Stepek odvahy“ pro děti a zapojují se

aktivně při různých akcích, nebo při prezentacích obce v jako byly MISSIE v r. 2014, soutěži „VESNICE ROKU“.

Pozvání ochotníků

V kulturním domě můžete shlédnout výstavu fotografií z divadel dospělých i dětských, ostatních akcí, které zde byly pořádány a též výstavu kostýmů vyrobených v Radostíně.

Původní hasičská zbrojnice asi z roku 1930, dnes zubní ordinace

Sbor dobrovolných hasičů zve všechny občany na prohlídku hasičské zbrojnice a techniky při příležitosti oslav 650 let od první písemné zmínky o obci Radostín nad Oslavou dne 20.06.2015 v době od 13:00 hod. do 15:00 hod.

Tělovýchovná jednota SOKOL Radostín nad Oslavou

Vážení příznivci sportu a fotbalu zvláště,

dovolujeme si Vás v rámci oslav 650. výročí první písemné zmínky o obci pozvat na **mistrovské utkání hráčů B mužstva Radostín proti hráčům Víru**. Začátek zápasu je v 13:30 hod. na místním hřišti.

Zároveň si můžete prohlédnout zázemí našich fotbalistů a fotbalistek. Kabiny i hospoda budou pro veřejnost otevřeny od 11:00 hod.

Za všechny členy Vás srdečně zve

Hana Bradáčová,
předseda

SPL Radostín nad Oslavou

První zmínky o ledním hokeji se v naší obci objevují již v 20. století. Hokej začala hrát skupinka nadšenců na místních rybnících. První klání se odehrávaly mezi sousedními obcemi. Odtud už nebylo daleko k organizovanému hokeji. Zápas byly odehrávány nejdříve pod záštitou JZD Pokrok, JZD Radostín či Radostín. Hokejové družstvo se na nějakou dobu spojilo i se sousední obcí Znětínem. Tým se tak prezentoval pod názvem HC Znětínem do doby, než se zástupci radostínské obce rozhodli založit ryze svůj vlastní tým. Družstvo bylo zapojeno do soutěže Vesnické ligy ve Žďáře nad Sázavou. Svými sportovními úspěchy se snažilo dosahovat nejen předních příček, ale i podílet se na dobrém jménu obce. Naneštěstí byl v roce 2002 Radostín vyloučen ze soutěže Vesnické ligy. Radostínští hráči však nezaháleli a svoje pole působnosti soustředili na soutěž Městské ligy ve Velkém Meziříčí, kde od roku 2010 soutěžíme pod názvem SPL Radostín nad Oslavou (Spolek Přátel Ledu Radostín nad Oslavou).

Letošní rok Městské ligy patřil již k 12. ročníku a pro náš tým to byl již 11 ročník v této soutěži. V historické tabulce Městské ligy patří Radostínu 18. Místo (z dosud 35 zúčastněných týmů). Účastníci této soutěže nejprve odehrají základní část, kde každé hokejové družstvo hraje s ostatními družstvy jeden zápas (Extraliga – 12 mužstev, I. Liga

– 13 mužstev). Po základní části jsou tyto dvě skupiny rozděleny na tři části, přičemž každé družstvo hraje s dalšími družstvy 2 zápasy. Tyto skupiny nahrazují tradiční play off (o vítěze Městské ligy – 8 mužstev, o postup do Extraligy – 8 mužstev, o umístění – 9 mužstev). Městská liga je přístupná všem hráčům mimo těch, kteří jsou registrovaní v soutěžích okresních a vyšších. Díky sponzor-

ským darům obce, místních podnikatelů a firem jsme zakoupili nové vybavení (dresy) a registrovali spolek pod IČO. Finanční pomoc odlehčila nejen našim peněženkám, ale motivovala nás k podání těch nejlepších výsledků, kterých se nám daří dosahovat. Spolek nezahálí ani v pořádání kulturních akcí. Příkladem může být tradiční silvestrovský zápas, jež od letošního roku nese název „Svobodní vs. Ženatí.“

2014/2015 - tým „Svobodní“

2014/2015 - tým „Ženatí“

Farnost Radostín nad Oslavou

Život v římskokatolické farnosti Radostín nad Oslavou má svou dlouhou historii, která je úzce spjata s historií obce. Fara v Radostíně se připomíná už v roce 1381. K radostínské farnosti patří osada Zahradiště a obce Kněževés a Krásněves. Patronem kostela v Radostíně nad Oslavou je svatý Bartoloměj, apoštol. Současným farářem naší farnosti je od května roku 2009 R.D. Pavel Habrovec.

V posledních letech se ve farnosti uskutečnila spousta

aktivit, které buď navázaly na původní tradiční akce nebo založily tradici novou. Farnost se věnuje mládeži: několikadenní výlet na kolech, tábor a chaloupky, delší i krátké putování po horách, pěší pouť na Velehrad, různé poutě v diecézích nebo účast na celostátních či mezinárodních setkáních mládeže a především různá pravidelná setkání. Místní rodiny se účastní krátkých pěších poutí i diecézních poutí, také pro ně bylo pořádáno farní od-

poledne, farní den, večerní táboračky, různé přednášky apod. Místní lidé se také mohou jednou za rok účastnit poutí do zahraničí na místa spojená s životem církve a víry. Poutě se pořádají také pro starší věřící spoluobčany.

Mezi další aktivity farnosti patří Mikulášská nadílka, farní ples, různá společenství, přednášky, duchovní cvičení a řada dalších aktivit souvisejících s životem církve. Mezi ty, které podporují udržování tradic, patří například lampiónový průvod na počátku postní doby,

Výsledky posledních dvou sezón:

2012/2013

- 1. místo v I. lize po základní části
- 1. místo ve skupině o postup do extraligy
- celkové 9. místo z 24 účastníků
- odehráli jsme 25 zápasů o 20 výher, 3 remízy, 2 prohry

2014/2015

- 9.místo v Extralize po základní části
- 2. místo ve skupině o postup do extraligy
- celkové 10. místo z 25 účastníků
- odehráli jsme 27 zápasů o 14 výher, 1 remíza, 12 proher
- věkový průměr týmu (16 hráčů) : 25,2 let

velikonoční hrkání, červnový průvod Božího těla apod. Řada místních lidí pro farnost dobrovolně a bezplatně pracuje a aktivně pomáhá, kde je třeba. Jen na pastorační radě se pravidelně schází přes 20 lidí. Další chodí do pěveckých sborů (fungují dětský sbor, mládežnický sbor s názvem Nathanael a sbor dospělých), chystají výzdobu, chystají Mikulášskou nadílku, Vánoční přáníčka, webové stránky farnosti atd. Ve své podstatě je tato činnost velkou podporou vesnické společnosti.

Lidové misie 2014

Obecná škola na městečku

Budova školy, postavená v roce 1884, sloužila jako obecná, později základní škola, od roku 1983 do roku 2010 jako mateřská školka. Budova prošla značnou rekonstrukcí.

Horní patro slouží v současné době jako multifunkční a multikulturní centrum,

pořádají se zde jazykové kurzy, výstavy, schází se zde ženy na tvořivé večery a maminky s dětmi v centru Kopretina.

V přízemí byla zřízena útulná hospůdka s kavárnou, kde je možno pořádat i soukromé akce, oslavy, srazy abiturientů a přednášky.

obecná škola – stará

restaurace Obecná škola

Tvořivé večery

Jde o zájmovou aktivitu od roku 2009 a je pro všechny, kteří se chtějí sejit a něco pěkného si vlastnoručně vyrobit. Aktivita není omezená věkem, ale většinou se jí účastní maminky, někdy i s dětmi. Skupina maminek a žen se schází většinou jednou za 14 dní, vždy v pátek navečer v budově bývalé MŠ v 1. patře. Téma tvoření se volí dle zájmu a ročního období, např.: aranžování ze suchých i živých rostlin, výroba věnců, drátkování a korálkování, batikování a savování,

pletení z pedigu, háčkování a vyšívání, quilling, plstění, výroba různých dekorací, atd. O termínu jsou všichni informováni e-mailem a plakátkem vyvěšeným v místních prodejnách.

V roce 2013 a 2014 proběhly v adventní době vánoční výstavy, které měly velice pozitivní ohlasy. Z výtěžku z prodeje a na dobrovolném vstupném se nakoupil materiál a vyšívaly se obrázky na Deky z lásky pro postižené děti a dále se věnovaly 2 000,- Kč pro

dětské oddělení nemocnice v Novém Městě n. M.

U příležitosti oslav 650 let od první zmínky Radostina jako městečka připravili

účastníci na Tvořivých večerech výstavu ručně vyráběných ozdob a dekorací jako průřez celoroční tvorbou.

Pohledy do minulosti

rybník Židák

bývalý dům čp 2

Vydal Obecní úřad Radostín nad Oslavou, telefon: 566 670 221. Reg.značka: OkÚ Žďár nad Sázavou 37140494
Tiskne Horácká tiskárna v Novém Městě na Moravě pod číslem 74/2015, nákladem 450 ks.
Uzávěrka příštího čísla 02. 09. 2015. Případné příspěvky vítány.